

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 2/2001

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Bohoslužby: neděle 9,30

Modlitební chvíle: neděle 8,30

nedělní škola souběžně s bohoslužbami

rodinné služby Boží: 1. neděle v měsíci

Mládež: pondělí 19

Dorost: úterý 17

Biblická hodina: středa 18

Biblická výchova dětí: čtvrtek 16

Úřední hodiny br. faráře:

pondělí a pátek 10 - 11,30

středa 17 - 18

ADRESA SBORU:

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

telefon: 44461037

Skupinky

Skupinka u M&K Mazných, každá středa od 17:15

Skupinka u J&J Horálkových, střídavě pondělí a středa od 18:15

Skupinka u T&Z Bedrníkových, středa od 18:00

Skupinka v Braníku, každý pátek od 17:00, kolektivní koordinace

Návštěvníci jsou vítáni, leč, prosíme, přesvědčte se předem, zda se skupinka koná.

Události ve sboru

V neděli 4.2.2001 byl pokřtěn Marek Drápal

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník, 2. číslo roku 2001.

VEDOUcí REDAKTOR: Jana Kusáková

REDAKČNÍ RADA: Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Míša Bedrníková

VÝKONNÁ REDAKCE: Růžena Černá

ZVEŘEJNĚNÉ NÁZORY NEMUSÍ SOUHLASIT S NÁZOREM REDAKCE

[Převod do HTML: [Egon Čierný](#), [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

Příspěvky do našeho časopisu můžete předávat nejen osobně členům redakce, ale nově i na e-mailovou adresu CasopisBrana@seznam.cz

STARŠOVSTVO

Zápis ze 614. schůze staršovstva

12. února 2001

Přítomni: Rejchrt, Černá, Černý, Čierná, Drápalová, Hoznauer, Kučera, Kučerová, Měšková, Nývtlová, Plhák, Šubrtová, Wurst, Žilka, Horálek.

V úvodní části hovořil br. farář o kapitole "Do roku 2000 v menšině" z knihy Jana Pavla II. "Překročit práh naděje."

1) Kontrola zápisu z minulé schůze staršovstva

2) V pátek dne 2. března budou ekumenické bohoslužby v katolickém kostele sv. Prokopa. Kázat bude br. farář Rejchrt. M. Drápalová požádá ženy z našeho sboru, aby se zúčastnily čtení liturgie připravené výborem Světového dne modliteb.

3) Delší čas byl věnován úvahám jak zajistit křesťanskou službu. O této otázce se bude hovořit i na sborovém shromáždění.

4) Br. Kučera připraví do příští schůze návrh jak zabezpečit kostel v době konání biblické hodiny nebo schůze v apsidě. R. Černá zjistí možnost zakoupení průhledných pokladniček, které by nahradily košíky na sbírku.

5) Nová čísla sborového časopisu Brána budou opět nabízena účastníkům bohoslužeb při východu z kostela. Funkce kolportérů se ujal dorost.

6) Podle pokynů synodní rady bude do ohlášek zařazena žádost, aby členové sboru při sčítání lidu řádně vyplnili rubriku týkající se členství v církvi: "Českobratrská církev evangelická".

7) Synodní rada zaslala instrukce k zákonu 101/Sb. o ochraně osobních údajů - Br. Kučera a I. Šubrtová do příští schůze vypracují návrh jak budeme řešit požadavky, které mají být splněny do konce května. Na výročním shromáždění budou členové sboru informováni, že každý bude osloven

a požádán o souhlas s evidencí jeho osobních dat.

8) Bratr farář připraví do příští schůze návrh vyjádření pro celocírkevní pastýřskou radu ohledně kazatelské činnosti J. Horálka.

9) Zpráva mládeže o zimním pobytu MS YMCA Braník v Tisu - akce byla zdařilá.

10) Finanční záležitosti. Z. Kučerová přečetla pokladní zprávu. Sbirka na pomoc Indii činila Kč 17.000.

11) K večeři Páně mohou přistupovat rodiče i s dětmi. Děti však dostanou pouze požehnání, nikoliv chléb a víno.

12) Staršovstvo oceňuje průběh "Hovorů o křesťanství" a děkuje pořadatelům i moderátorům.

Zapsala: R. Černá

Ilustrace na straně 2 s textem:

Ne ke všechněm slovům, kteráž mluví lidé přikládej mysli své...

Kaz 7,21

TAXUS BACCATA 2001

Aneb pobyt mládeže - MS YMCA Braník - v Tisu

Zimního výjezdu se nás zúčastnilo třicet. Na organizaci se podíleli manželé Bedrníkoví, Egon Čierný, Kamil Skuhra, Jirí Matoušek, Jana Kusáková, Lenka Kychlerová, Marie Zvánovcová, Jana Harváňková a Marie Drápalová.

Celkově hodnotíme tuto akci jako velmi zdařilou a přínosnou. Každý den probíhal duchovní program, při kterém jsme probírali jednu biblickou postavu. Programy se od sebe lišily nejen obsahem, ale i různým pojetím. Většina z nás je hodnotila velmi pozitivně. Rovněž jsme ocenili (i přes dobrovolnost účasti) jejich 100% návštěvnost.

Podvečery jsme trávili povětšinou různými tzv. workshopy, které měly rozvíjet naše hudební, výtvarné, manuální, technické, komunikační a další dovednosti. A jeden večer jsme (jak už je téměř naším zvykem) strávili v námi vytvořené čajovně.

Vzhledem k dobrým povětrnostním a sněhovým podmínkám jsme většinu dne trávili venku. Podnikli jsme několik běžkových a pěších výletů a část z nás mohla, zejména díky obětavému řidiči bratru Tomášovi a jeho přibližovačce, provětrat i sjezdovky.

Čas, kdy jsme zůstávali na faře, nám zpříjemňoval poslech křesťanské hudby z cedéček zapůjčených bratrem Egonem, bratrem Lukášem Ferencem a hudebním vydavatelstvím ROSA.

Do příštích let bychom si přáli, aby se na našich akcích o něco více debatovalo, a aby docházelo z naší strany možná k více osobním svědectvím. Zejména jsme však, i přes někdy opožděné začátky programů, byli rádi, že došlo k velice pěknému organickému propojení všech vedoucích a ostatních účastníků.

Zápis M. Drápalové ze setkání 5.2.2001

HOVORY O KŘESŤANSTVÍ

Třetí večer

úvodní přednáška se nám tak líbila, že ji uvádíme v plném znění, aby o ni nebyli ochuzeni ani ti, kdo se čtvrtého setkání nemohli zúčastnit:

Jaro Křivohlavý:

"Smysluplnost našeho života aneb: Křesťanský životní styl"

Žijeme. Byl nám dán život. Narodili jsme se a žijeme svůj život jak umíme. Otázkou je: Jak žijeme? Přáli bychom si prožít svůj život co nejlépe a snažíme si ujasnit co to znamená žít a prožít svůj život smysluplně? Tato otázka zajímá každého z nás zcela osobně. Netýká se však jen nás. Týká se i lidí kolem nás - např. ve výchově i našich dětí, naší rodiny i lidí kolem nás, kteří se s obdobnou otázkou na nás obracejí.

Jednou z charakteristik života je jeho směřování ke zcela určitým cílům. Je možno si představit život jako cestu poutníka - třeba tak, jak to vyjádřil John Bunyan ve své stejnojmenné knize nebo Jan Amos Komenský ve svém Labyrintu světa atp. Otázkou je: Kam si to záměřit? Kterým směrem a ke kterému cíli?

Tuto otázku si neklademe jen my. Kladli si ji i naši otcové, ba i praotcové a jejich předkové. Řešili ji přerůzným způsobem. Na jeden způsob řešení této životně důležité otázky bych rád upozornil. Mám na mysli biblického Abraháma. Ten žil tak jak žili lidé kolem něho. Moderně řečeno: přiměřeně kultuře svého okolí. Jak byl s tímto svým způsobem života spokojen, to nevíme. Víme však, že jednoho dne se rozhodl odejít z toho kulturního prostředí, v němž v Cháran kaldejských žil, a žít jinak. Bible říká, že k němu promluvil Hospodin, vyzval ho k tomuto jinému způsobu života a Abrahám poslechl.

Druhý obrázek hledání odpovědi na otázku Kudy kam? podává bible tam, kde mluví o Mojžíšovi. I ten žil spolu se svým lidem (národem) v určitém kulturním prostředí - v Egyptě faraónů. A obdobně jako kdysi Abrahám slyšel i on výzvu: vyjdi z toho kulturního prostředí, v němž žiješ, a jdi spolu se svým lidem do země zaslíbené. O Mojžíšovi víme z bible, že to pro něho nebylo snadné, že se mu do toho moc nechtělo, ale i on poslechl a šel. Nešel sám. Šel s ním jeho lid. Nebylo to ale snadné.

Po cestě z Egypta se ukázalo, že lid, který šel s Mojžíšem, si odnášel své zvyky - i zlozvyky. Žili pořád do určité míry tak, jak byli zvyklí žít jako otroci v Egyptě. Nežili jinak, jak by žít měli. Jejich život se odchyloval od toho způsobu života - od toho životního stylu, který jim byl naznačen. Mojžíš se snažil - nejen z vlastních sil, ale i s podporou toho, kdo ho pověřil tímto úkolem - pomoci svému lidu. Dal jim to, co nazýváme **Desaterem Božích přikázání**. To můžeme chápat např. jako určitá pravidla, která mohou lidem pomáhat žít tak, jak by žít měli.

Jak vypadala tato pravidla? Měla dvě části. Jedna část se týkala toho, jak se chovat ve styku s druhými lidmi - chovat se uctivě k rodičům, žádného člověka nezabít, nelhat, nekrást, nebýt nevěrný, respektovat to, co je druhého člověka atp. Druhá část, které byla dávána prvořadá přednost před praktickou částí desatera, se týkala úběžníku života - Hospodina. K němu jedinému se slušelo

směřovat celý život, jemu jedinému vzdávat nejvyšší úctu a čest. Nikomu jinému se neklanět. Nikoho jiného neposlouchat a nebát se. Na něho myslet a žít tak, jak by se to asi jemu líbilo (nedělat mu svým životem ostudu).

O těchto pravidlech mluvíme někdy jako o přikázáních. A přikázání znamená, že nám je něco nakázáno - dáno příkazem. Tak je možno desatero chápat v rozkazovacím způsobu jako deset příkazů. Je možno je však chápat jako deset zaslíbení - např. nebudeš muset se bát žádného jiného rádo by boha, modly či idolu, ať má jakoukoliv podobu, nebudeš se muset nikomu jinému klanět, nebudeš se muset stydět za svůj vztah k rodičům, nebudeš se muset bát nikoho - ani finančního úřadu, policie či světských soudů, nebudeš muset měnit manželky či manžely jako barvy vlasů či šatů atp.

Desatero bylo lidem dáno. Ukázalo se však, že je těžké zachovávat tyto mantinely životního stylu. Kolikrát se stalo - a nejen někomu, ale každému i Mojžíšovi - že ten či onen příkaz překročil. Pro toto chování byl vytvořen výraz "**hřích**". Obrazně se jím původně vyjadřovalo "nestrefení se do terče" při střelení lukem a šípem jak ve cvičení, tak v boji. Minutí se cílem. To se lidem stávalo a stávalo se to dosti často. Proč? Bible to říká jednoznačně: protože **chceme být jako bohové** - více, nežli druzí lidé, ba něčím víc nad ně - nejchytřejší, nemocnější, neoslavnější atp. Co pak?

V bibli čteme, že za takovéto přestoupení zákona bylo třeba zaplatit. Ne penězi, ale určitou obětí. Něco si odřeknout, co mi bylo milé. Tato oběť byla tak součástí pokání, tj. lítostí nad tím, že jsem se minul cíle. Čteme-li Starý zákon, velice často narazíme na předpisy o tom, jak tuto lítost nad přestoupením zákona projevovat tou či onou **obětí**.

Dosud jsme hovořili o jednom jediném zdroji usměrňujících rad, pokynů a nařízení - o Desateru. V průběhu času se však objevovalo stále více a více detailních rozpracování příkazů desatera. Např. dodržování dne klidu - soboty - se rozpracovávalo tak daleko, že se nakonec přesně stanovovalo kolik kroků je možno udělat v den klidu, aby to ještě nebylo přestoupením přikázání Desatera, zda je možno zapálit oheň a ohřát si jídlo v sobotní den atp.. V této činnosti detailního rozpracování příkazů Desatera vynikali lidé znalí zákona (zákoníci) a farizejové (lidé "svatí").

Zaměření na zachovávání stále detailnějších příkazů nadějného života časem překrylo to, co bylo v Desateru tím hlavním. Moderně řečeno: forma prerostla obsah. Žilo se podle stovek **detailních příkazů a zákazů**, lidé, kteří měli být nositeli nadějného způsobu života se předháněli v tom, kdo co jak chápe, vypíplávali detaily a celek jim unikal. Nejen to. Sami se povyšovali nad druhé lidi tím, že vzorně zachovávají sebenepatrnější detaily, a na druhé lidi se dívali povýšeně - spatra.

Je možno se domnívat, že ne všem znalcům zákona to bylo jedno. Někteří se nad tímto stavem zamýšleli a hledali cestu zpět - k původnímu úmyslu zákona. O jednom z nich se mluví v bibli v Novém zákoně (L., 10. 25 - 37).

Pán Ježíš Kristus se vrací k prameni - Desateru. Ne tak, že by přinesl stovky drobnějších, detailnějších příkazů a zákazů - vymezení toho, co se smí a co se nesmí, ale jako ten, který vystihuje hlavní záměr Desatera: Milovati budeš. To je něco jiného, nežli lpět na všelijakých lidských vymyšlenostech. Co to však znamená?

To, co znamená "**milovati budeš**" vyjádřil Pán Ježíš Kristus v prvé řadě svým životem - nejen tím, co učil, říkal a kázal. Jeho vztah k Bohu, kterého nazývá svým otcem, i jeho vztah k lidem kolem něho, tj. k bližním to naznačuje. Hospodin je mu vším. Je mu základním orientačním bodem v životě i smrti. Jeho vztah k němu je východiskem i pro vztah k lidem. Ten vyjadřuje slovy "milovati budeš" - bližního svého. Copak to však znamená?

Toto "milovati budeš" je možno brát jako **zaslíbení**, tj. jako pohled do budoucnosti. Ano budeš milovat - i toho, který ti dnes není po chuti. Toto znění (milovati budeš) je však možno brát i jinak -

a snad časově přednostně - jako **rozkazovací způsob**: "Nebudeš lhostejný k druhému člověku". Jeho stav a jeho potřeby, ti nebudou lhostejné. Nebudeš ho nenávidět jako svého nepřítele. Nebudeš se nad něj povyšovat. Nebudeš se k němu chovat ošklivě. Nebudeš mu závidět. Nebudeš mu přát nic zlého. Budeš mu odpouštět. Nebudeš ho šidit ani šálit. Nebudeš ho uvádět na falešnou stopu. Nebudeš ho znásilňovat. Kde je konec tohoto příkazu? Nejde snad tak daleko, že to bude vyžadovat nakonec i "položíš za něj - za svého bližního - i svůj život?"

Svým životem nám Pán Ježíš Kristus ukázal, co to znamená v **praxi**. Kolik lidí uzdravoval? Kolika pomáhal? Dovedl říci svému prvnímu učedníkovi - Petrovi - na jedné straně slova nejvyšší pochvaly (tam, kde se choval podle Boží vůle) a na druhé straně tam, kde Petr nejednal podle Boží vůle, mu jednoznačně řekl "Jdi ode mne, satane". Nejen to. Dovedl **odpustit hříchy** i tam, kde se jednalo zřetelně o přestoupení příkazu Desateru (ženě přistižené v cizoložství) a říci v této Boží lásce hříšníci "aniž já odsuzuji tebe, jdi a nehřeš více". A nakonec sám sebe za nás obětoval - na kříži. Zcela v starozákonním pojetí "odplaty za hřích". Proč? Aby nám topícím se všelijak ve vodách hříchu neposlušnosti a nelásky - pomohl dostat se ven - k životu, který stojí za to.

Toto je evangelium. Radostná zvěst a pozvání k novému životu. Toto pozvání je možno přijmout a nastoupit cestu k novému životu - podobně jako to udělal Abrahám. Je to možno odmítnout. V tom máme svobodnou vůli. Co se stane, když toto pozvání na cestu přijmeme? Odpověď je jednoznačná: Dá to našemu životu **dobrý smysl**. Budeme mít pro co žít - pro něco, co stojí za to. Tak se rozhodl Abrahám, Mojžíš a řada dalších, o nichž mluví Starý zákon. Tak se příkladně rozhodl Pán Ježíš Kristus, Petr i Pavel a dlouhá řada lidí o nichž se dočteme v Novém zákoně. Tak se rozhodla i řada našich předků i současníků.

A jak je to s životem těchto lidí? Žili a **žijí svatým životem** (svatý znamená odlišný, jiný, kvalitativně jiný)? Odpověď je - až na jednu výjimku - ne. Příkaz "milovati budeš" se snaží podle svých sil plnit, ale není pravda, že by se jim to vždy povedlo. Po celou dobu od chvíle, kdy toto přikázání "milovati budeš" Pán Ježíš Kristus nastolil jako to hlavní a základní v našem životě, se mnozí - na začátku např. apoštolé - snažili naznačit co to v praxi znamená. Pojednávají o tom celé pasáže v Novém zákoně - v dopisech (epištolách) učedníků (apoštolů). - viz například Gal. 5, 22 - 23 a minusy 17 - 21. Někde se v tomto smyslu hovoří o znacích nového života - Ef. 5, 21 - 26 a Ef. 5, 1 - 13. Jinde se hovoří v tomto smyslu o pravidlech vzájemného soužití - Kol. 3, 18 - 24 nebo o rázu nového života Kol. 3, 1 - 17 atp. Tato a obdobná místa je možno brát jako **naznačení mantinelů** (hranic, řádu nadějného života atp.).

A zase zde máme jev, který jsme viděli ve Starém zákoně. Najdou se lidé, kteří tyto rady - co dělat a co nedělat - berou za bernou minci a nutí ty, kteří se rozhodli jít cestou nadějného života - dělat přesně to, co se tam píše - např. nedovolovat ženám ve shromáždění promluvit, nosit šátky ve shromáždění, atp. Tyto podněty a rady se jim stávají "podmínkou sine qua non" - bez jejíhož splnění není možno "svatě" žít (Pán Bůh by nám to podle nich nikdy neodpustil). Stává se jim to důležitějším, nežli plnění toho jediného přikázání "milovati budeš".

A co když selžeme a sami se odchýlíme od přikázání "milovati budeš"? Díky oběti Pána Ježíše Krista můžeme mít naději, že nejsme pro tento hřích na věky zatraceni, ale máme naději v jeho odpuštění. A tato naděje nám dává odvahu vstát a jít dál - jako ona žena, které Pán Ježíš Kristus řekl "Aniž já odsuzuji tebe, vstaň a nehřeš více". Tak můžeme jít dál životem v odpuštění, naději a radosti.

Jak tento život vypadá? Bible o něm hovoří jako o **životu v blahoslavenství**. Tímto termínem se v bibli vyjadřuje něco více, nežli jen štěstí a blaženost. Rozumí se jím spíše něco jako "je vám možno **blahopřát**" jako se blahopřeje vítězům. Jak takový život vypadá? Pán Ježíš Kristus nám to říká výrazně:

Blahoslavení, kdo *nemáte na čem byt si zakládali*. Vždyť prázdnýma rukama můžete lépe uchopit

to, co vám Pán Bůh nabízí.

Blahoslavení, kdo ještě umíte plakat a *kdo vidíte, co všechno je k pláči*. Právě vám je adresováno potěšení, které Pán Bůh připravil.

Blahoslavení, *kdo se pro sebe nedomáháte všech možných i nemožných výhod a předního místa na slunci*. Vězte, že Boží země, o kterou se lidé mezi sebou rvou, vám patří celá.

Blahoslavení, kdo lidem a celému stvoření *tlumočíte Boží milosrdenství*. I vám se ho dostalo a ještě dostane.

Blahoslavení, komu *srdce nezcepenělo samou závistí, záští a sobectvím*, komu je nezabednila pýcha a lhostejnost. Jen do živého a otevřeného srdce se Pán Bůh dotluče, když do něj chce vstoupit.

Blahoslavení, kdo jste *přijali do života Boží pokoj a dáváte ho dál*. To je výsada poslání Božích dětí - a to jste právě vy.

Blahoslavení, kdo se *bijete za spravedlnost*, i když vás to přijde draho a zle na to zde doplácíte. Je to přece zápas pro Boží království, které právě přichází k vám.

Blahoslavení, kdo jste na tom tak, *jak na tom bývali proroci*. Když se vám posmívají, když vás pomlouvají a nestydatě lžou, a pronásledují vás za to, že děláte a říkáte to, co vám řekl Pán Ježíš Kristus.

Tito lidé náležejí k Božímu panování v tomto světě, mají *zaslíbení života věčného a jsou solí země*. Bez těchto lidí by svět moc "jedlý" nebyl. Jsou světlem světa. To je dobré k tomu, aby bylo vidět na cestu - druhým. Svítí, pakliže žijí tím co jim přikazuje příkaz "milovati budeš". Otázkou je, *zda skutečně žijeme to, co kážeme*.

NA ZADNÍ OBÁLCE

Ekumenické bohoslužby

Zveme vás na EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY

2. března 2001

katolický kostel sv. Prokopa v Braníku

Liturgii bohoslužby připravil Výbor světového dne modliteb - SAMOA

Tato liturgie spolu s písní "Odpust'" zazní 2.3. na všech místech světa, kde se sejdou různé církve ke společné bohoslužbě a k přímluvným modlitbám za křesťany na ostrovech Samoa.

Píseň Odpust'

Prosíme Bože vyslyš nás,
v odpuštění nám dej nový čas.

[\[předchozí číslo\]](#) [\[další číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)